

ЖИТНО ЗДРНО

БР. 2

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА

1942

СЪДЪРЖАНИЕ:

Д-ръ Ел. Р. К. [*]	Езикътъ на Любовта.
Г. N.	Наближило е царството Божие.
Боянъ Боевъ.	Ние и другите.
П. М-въ.	Учителътъ върху здравни проблеми.
Д-ръ мед. Ил. Стр.	II. Психичниятъ животъ и здравето.
Б. Боевъ:	Историята на Наполеона
Сл. П. Камбуровъ.	споредъ Нострадамусъ
S.	Божественото въ човѣка.
Загадъчни явления.	Разговоръ съ Учителя.
Отзиви, вести и книгописъ	Царьтъ на живота и Учителътъ на Мъдростта.
Du Maître:	Стихове.
	La visite de l'Amour

S O M M A I R E

Dr. El. R [*] C. [*]	Le language de l'Amour.
G. N.	Le Royaume de Dieu s'approche.
B. Boëv	Nous et les autres.
	L'enseignement du Maître et les problèmes de la santé.
P. M-v	II. La vie psychique e la santé.
D-r med. Jl. Str.	L'histoire de Napoléon d'après Nostradamus.
B. Boëv:	Le Divin chez l'homme.
Sl. P. Kambourov	Entretien avec le Maître.
S.	Le Roi de la vie et le Maître de la Sagesse
Phénomènes énigmatiques.	Vers
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître	La visite de l'Amour.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XVI.

БР. 2.

ЕЗИКЪТЪ на любовъта

Говорътъ — това е външната страна на онова, което човѣкъ носи въ себе си. Въ говора трѣба да е вложенъ смисълъ, който изразява посоката на движението на сѫщество, което говори.

Въ посланието къмъ Коринтияните е казано: „Ако говоря съ човѣчески и ангелски езици, а любовь нѣмамъ, ще съмъ медъ, що звънти или кимвалъ, що дрънка“. Говоренето, което прилича на дрънкане, показва, че въ него липсва разумност. Празнитѣ нѣща дрънкатъ. Пълнитѣ сѫдове сѫ тихи и спокойни. Тѣ не вдигатъ шумъ, защото иматъ съдържание. По нататъкъ се казва: „И ако имамъ пророчество и зная всичкитѣ тайни и всѣко знание, и ако имамъ всичката вѣра, щото и гори да премѣствамъ, а любовь нѣмамъ, нищо не съмъ“.

Вѣрата, това е едно качество на хората, а знанието — качество на ангелитѣ. Но и да притежавате всичката вѣра на хората и всичкото знание на ангелитѣ, а нѣмате любовь, нищо не сте. Какво представлява човѣкъ безъ любовь? Нищо! Той може да е много голѣмъ споредъ мѣрката на земното величие, може да е внушителъ и силенъ като предпотопния мамонтъ или могъщъ като съвременнитѣ най-голѣми презоceanски параходи, но ако нѣма любовь, нищо не представлява. Кжде е сега допотопниятъ мамонтъ? Той е изчезналъ отъ сцената на живота, останалъ е само единъ споменъ за него, възстановенъ по разкопкитѣ на палеонтологътъ

И голѣмиятъ паракодъ безъ горивото и безъ компаса нищо не представя. Докато гори въ него нѣщо, докато се движатъ машинитѣ, той цепи океанските вълни, но спре ли у него тоя огънь, прибиратъ го въ пристанището.

„И ако раздамъ всичкия си имотъ за прехрана на сиромаситѣ, и ако предадамъ тѣлото си на изгаряне, а любовь нѣмамъ, нищо не се ползвувамъ“.

Нито тоя, който дава, нито тоя, който взема ще придобиятъ нѣщо, ако даването и вземането е безъ любовь. Какво се ползва сиромахътъ, който би получилъ вехтигъ дрехи на богатия? Ще получи ли иѣшо сѫществено за своя животъ, ще стане ли безсмъртенъ? Дали ще получи нова дреха или стара, той пакъ ще умре. Ако единъ денъ е щастливъ, другия денъ е нещастенъ. Ако единъ денъ е здравъ, на другия е боленъ, ако единъ денъ е ученъ, на другия е невежа, ако се чувствува младъ, после ще се почувствува старъ. Кое може да подмлади човѣка?

Само любовъта. Любовъта го прави безсмъртенъ, тя внася въ човѣка всички възможности и е причина за всички постижения. Нѣма ли любовъ въ себе си, човѣкъ нищо не може да направи. Той само ще премѣства нѣщата безъ цель и безъ смисълъ. Ако е художникъ той само ще цапа върху платното, но не ще рисува. Ако е скулпторъ, отъ неговитѣ творби нищо не излиза.

Защо хората днесъ сѫ недоволни, защо се разочароваватъ едни отъ други, защо казватъ, че свѣтътъ е лошъ? Всичко това иде, понеже въ свѣта нѣма любовъ.

„Любовъта дѣлготърпи“ — се казва по-нататъкъ въ посланието. Търпението е основа на живота. Нѣма ли търпение, човѣкъ не може да свърши никаква работа. Единствено търпението дава необходимото спокойствие, потрѣбно да понасяме всичко. Човѣкътъ на търпението не се засѣга отъ външните условия на живота и природата. Засѣгашъ ли се отъ страданията и смъртъта, ти си още въ тѣхъ. Богъ не е поставилъ човѣка въ смъртъта, а въ живота. Богъ не е поставилъ човѣка въ страданията, а въ радоститѣ. Смъртъта и страданията сѫ нѣщо външно. За да се проумѣе това, трѣбва да имаме търпение — едно отъ най-великитѣ качества на Бога.

„Любовъта е благосклонна“. И богатиятъ, и сиромахътъ сѫ излѣзли отъ Бога. И учениятъ, и онъ, когото считате за невежа, сѫ излѣзли отъ Бога. Любовъта не прави разлика между тѣхъ. Разликата е само външна. Любовъта, която е благосклонна, знае, че сиромахътъ и невежиятъ щомъ влѣзатъ въ търпението — това чудно божествено качество — ще придобиятъ и богатство, и знание.

„Любовъта не завижда“. Завистливиятъ човѣкъ е сиромахъ. Той е лишенъ отъ музикалното чувство за хармония и затова е въ състояние да влѣзе между двама души, които се обичатъ и да развали тѣхните отношения. За да се освободи отъ завистта, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да забогатѣ и да облагороди сърдцето си. Човѣкъ, който има добри физически и духовни възможности, прилича на буйно, зелено и прекрасно развито дърво, което ерасло на слънце, въздухъ и умѣренна влага. И човѣкъ, който е позволилъ да застане между него и Бога нѣкой другъ, живѣе въ сънката на тоя другъ, не черпи отъ божественото преизобилие и не може да бѫде облѣченъ въ неговото великолѣпие.

И тѣй, имате ли мѫчинотии и страдания, да знаете, че между васъ и Бога се е препрецилъ нѣкой другъ и ви засѣнчва. За да се освободите отъ това състояние, непременно се покачете на едно стъпало по-горе. Опита ли се онъ и тукъ да ви засѣнчва, качете се още по-горе. Така ще се качвате до като разрешите задачата. Онъ, който ви обича, нѣма да иска да ви отнеме лжчите на Божественото слънце. Той ще застане настрана и двамата ще получите дарътъ на тая свѣтлина.

„Знание ли е, ще изчезне“ — казва тоя, който е писалъ посланието. Всѣко знание, което е придобито и приложено безъ любовъ, ще изчезне. То не може да устои задълго, защото всѣко нѣщо, което не е съ любовъта, е осъдено на смърть. Истинското знание се ражда и живѣе въ любовъта. То е безсмъртно, както е безсмъртна и човѣшката душа.

„Когато бѣхъ младенецъ, като младенецъ говорѣхъ, като младенецъ мждрувахъ, като младенецъ размишлявахъ. Откакъ станахъ мжжъ, напуснахъ, което е младенческо“. Изразено съ други думи, това значи: Откакъ почнахъ да мисля, напуснахъ временното.

Да напуснешъ временното, то е все едно да напуснешъ злото. Злото е отрова, която човѣкъ самъ ще опита. Отровата, която си налѣлъ въ чашата, самъ трѣбва да изпиешъ. Работи, издигай се, но не се занимавай съ злото, нито въ себе си, нито въ другитѣ. Занимавашъ ли се съ злото, ти го привличашъ и му давашъ голѣмо място. Има една тайна, която вие не знаете, затова минавайте и заминавайте край злото, безъ да се разправяте съ него. Ако нѣщо въ свѣта заслужава да спре вашето внимание, то е доброто. Предназначението на човѣка е да работи, да учи и да приготви въ себе си достойно място за любовъта Питате, за какво сѫ страданията? Дали сѫ потрѣбни? Азъ ви питамъ: Потрѣбни ли сѫ ударитѣ на скулптора? Ето, той е избралъ единъ камъкъ и почва да го удря съ своя чукъ. Падатъ кѣсове, но тия кѣсове не сѫ нужни. Тоя скулпторъ е едно разумно сѫщество. Той е намислилъ да направи нѣщо отъ тоя камъкъ. Той ще му даде една красива форма, на която всички ще се възхищаватъ съ радостъ. Каквото сѫ ударитѣ на тоя скулпторъ за камъка, това сѫ страданията за човѣка. Провидението съ своята разумна рѣка ни освобождава отъ излишните нѣща, за да се изяви нашето азъ въ своето истинско великолепие.

„Но най-голѣма отъ тѣхъ е любовъта“. Който има любовъ, е всемогъщъ. Той може да премахне всички мъжнотии и страдания. Имате ли любовъ, вие ще се справите съ всичко. Не можете ли да се спрavите съ всички стихии на живота, нѣмате любовъ. Въ какво ще се изрази любовъта, която човѣкъ придобива? Преди всичко въ свѣтли мисли и благородни чувства. Имате ли ги, вие ще бѫдете най-доволния човѣкъ въ свѣта. Душата на такъвъ човѣкъ ще грѣе като слънце; неговата свѣтлина ще озарява околните.

Азъ ви говоря за една любовъ, която оживява мъртвитѣ, любовъ, която изключва всички противоречия и всички съмнения. Говоря ви за една любовъ въ човѣшкия, въ ангелския и въ Божествения свѣтъ. Вие познавате само тия, които обичате, но не познавате тия, които ви обичатъ. Вие познавате баща си, майка си, братята и сестрите си, но не познавате ангелитѣ, не познавате Бога, извора на най-голѣмата Любовъ.

Има една велика, необятна Любовъ, която не говори, а само се изявява. Тя е Любовъта на Бога. Мислете, чувствувайте и постъпвайте добре. Тогава ще познаете голѣмата Божествена Любовъ.

Д-ръ Ел. Р. К.

Наближило е царството Божие

„И въ който градъ влѣзете и ви приематъ . . . изцѣлявайте болните и казвайте: Наближило е царството Божие“.

Лука 10; 8, 9.

„Наближило е царството Божие“, ето едно магическо изречение, което отъ две хиляди години насамъ е четено и изречено хиляди и хиляди пѫти и което може да се каже всѣки мигъ, всѣки часъ и всѣки денъ, безъ да изгуби значението си, безъ да изгуби свежестъта и въздействието си. Затуй това изречение, изказано първомъ отъ устата на Христа, е магическо. То всѣкога буди трепетъ и мисъль въ човѣка. Че царството Божие, това е най-великото постижение, най голѣмиятъ копненъ на всѣка душа, на цѣлото човѣчество! — Да ти се каже въ днешнитѣ времена: „Наближило е царството Божие“, наистина, човѣкъ би останалъ изуменъ и би трепналъ.

Разбира се, културниятъ човѣкъ не трѣбва да взима нѣщата на вѣра. Христосъ, наистина, е казалъ: Наближило е царството Божие, но въ Неговото Слово тази мисъль, този позивъ къмъ човѣка и човѣчеството на всички дни не е нѣщо изолирано и неразяснето. Трѣбва човѣкъ да се порови изъ Евангелието, па ако щете изъ цѣлата Библия, за да намѣри дѣлбоката връзка и смисъла на тия думи на най-великия мислителъ, който се е раждалъ нѣкога на земята.

Въ 17. глава пакъ отъ евангелието на Лука, намираме следния отговоръ по въпроса за царството Божие: „Попитанъ отъ фарисеите, кога ще дойде царството Божие, отговори имъ Иисусъ и рече: Царството Божие нѣма да дойде съ изглеждане; нито ще ви рекатъ: Его тута е, или: Ето тамъ. Защото царството Божие вжтре въ васъ е“ (20, 21).

Съ този отговоръ Христосъ разрешава основно въпроса за царството Божие. Той казва, че не е никѫде, но само вжтре въ човѣка. Его по този начинъ, съ това разрешение, че царството Божие е вжтре въ човѣка, става ясна мисъльта, че постиженето на царството Божие е възможно всѣкога и навсѣкѫде, защото „царството Божие“ е вжтре въ самия човѣкъ. *

Въ 22 ст. отъ сѫщата глава Христосъ казва: „Ще дойдатъ дни, когато ще пожелаете да видите единъ отъ днитѣ на Сина Человѣчески“. А намъ е ясно, че „днитѣ на Сина Человѣчески“ сѫ днитѣ на самото царство Божие. Това съпоставяне хвърля интересна свѣтлина върху други думи на Христа, които ще разгледаме по-долу.

При единъ другъ случай Христосъ казва пакъ по поводъ царството Божие: „Истина ви казвамъ, който не приеме царството Божие като дете, нѣма да влѣзе въ него; защото на таквизъ е царството Божие“. (Лука 18; 16, 17). Съ тия думи великиятъ Назарянинъ дава едно друго разрешение на въпроса за царството Божие. Той взима детския образъ като живъ символъ на невинностъ и чистота и съ това ни казва: Ако вложите вжтре въ васъ чистотата и невинността, както децата сѫ чисти и далечъ отъ свѣтовната поквара, вие ще имате царството Божие въ васъ и въ свѣта.

Разбира се, чистотата и невинността също твърде далечно и неразбираемо за съвременния човекът, потъналъ до гуша въ тиня и нишета. Но ако дневният Homo sapiens (разуменъ човекъ) понечи да се откаже въ себе си отъ всичко излишно, сигурно ще почувствува, че е чистота, и ако нѣкога рече да мисли само добро за себе си и за другите, ще има една представа, че е невинност; тогава ще може да прозре въ този свѣтъ на нашите въжделения, че се нарича царство Божие. И думитѣ на Христа ще бѫдатъ за него животъ.

Все въ връзка съ темата за царството Божие, въ сѫщата 18. глава отъ Лука Христосъ се обрѣща къмъ своите ученици: „Колко мѫжно ще влѣзатъ въ царството Божие тѣзи, които иматъ богатство! Защото по-лесно е да мине камила презъ иглени уши, отколкото богатъ да влѣзе въ царството Божие (24, 25). Истина ви казвамъ, че нѣма никой, който да е оставилъ кѫща, родители или братя, жена или чада заради царството Божие и не получи животъ вѣченъ“ (29, 30).

Тежки сѫ думитѣ на тия стихове за всички земни люде. Тежки сѫ, защото тѣ възваватъ противъ всичко онова, на което ние градимъ своя животъ тукъ на земята — богатство, домъ, близки. Трѣбва да имаме жива вѣра въ Иисуса, Който ни казва, че добиването на вѣчния животъ и царството Божие е по-ценено нѣщо отъ всичко, което имаме тукъ на земята.

Богатство, домъ и близки, когато ние считаме, че тѣ седятъ по-горе отъ всичко, сѫ камъка на препъването въ нашия животъ. При този случай Христосъ казва: „Едно ти не достига. Раздай всичко, ела и ме последвай“. Заради нашата неподготвеностъ да служимъ на висшия идеалъ, който ни води къмъ царството Божие, Христосъ се обрѣща къмъ Ерусалимските деви: „Недейте плака за мене, дѣщери Ерусалимски, но за васъ си и за чадата ваши плачете“ (Лука 23; 28).

И пакъ казва Христосъ: „Уподоби се още царството небесно на десетъ девици, които взеха свѣтилниците си и излѣзоха да посрещнатъ младоженеца. Отъ тѣхъ петь бѣха разумни, а петь безумни. Безумните не влѣха въ свѣтилниците си масло. Разумните, обаче, напълниха свѣтилниците съ масло. И докато чакаха младоженеца, всички задръмаха. Посрѣдъ нощъ настана викъ: Младоженецъти иде, излѣзте да го посрещнете! Тогава се раздигнаха всички разумни девици и запалиха свѣтилниците си. Неразумните помолиха разумните да имъ дадатъ отъ тѣхното масло, за да не угаснатъ свѣтилниците имъ. Разумните отговориха: да не би да не стигне и за настъ и за васъ, затова идете и купете. И когато тѣ излѣзоха да купятъ масло, дойде младоженецъти; тогава готовите влѣзоха съ него на сватбата и затвориха се вратите. После идваше и другите девици и се моляше: Господи, Господи, отвори ни: А Той отвеша: Истина ви казвамъ — не ви познавамъ. И тѣй, бѫдете будни, защото не знаете деня и часа, въ който Синъ Человѣчески ще дойде“ (Мат. 25; 1—13).

Следъ тази знаменателна притча за десетъ девици, Христосъ разказва притчата за талантите и казва, че Синъ Человѣчески ще дойде неочеквано и ще подири смѣтка отъ слугите, на които е раздалъ талантите. И по-нататъкъ казва: „Гладень бѣхъ и дадохте ми да ямъ; жаденъ бѣхъ и напоихте ме, странникъ бѣхъ и ме приехте, голь бѣхъ — обличахте ме, боленъ бѣхъ — посетихте ме, въ тѣмница бѣхъ и дойдохте при

менъ“. Съ тия думи, както самъ Христосъ казва, Той има предвидъ стопеното не лично спрѣмо Него, но „спрѣмо едного отъ тѣзи мои най-малки братя“.

Въ тия чудно хубави и дълбоки притчи Христосъ изнася нѣколко положения — индивидуални и социални, които сѫ необходими, за да се стигне до деня на Сина Человѣчески, което е самото царство Божие. Вътрешната готовност за посрещане на „Младоженецъ“, изразена въ петтѣ деви съ пълни свѣтилищи, които споредъ Учителятъ символизиратъ петата, бѣла раса, се поставя въ пълна хармония съ социалната готовност да се служи на Вѣчния — „гладень бѣхъ и нахранихте ме“... който е проявенъ въ всѣка жива тварь — „едного отъ тия малкитѣ“.

Ние видѣхме досега всичкитѣ онѣзи белези, които ни разкриватъ основнитѣ Христови идеи за царството Божие и неговото постижение. Тѣ сѫ предимно въ едно индивидуално духовно извисяване до този съвършенъ стадий на човѣшкото развитие, който е означенъ въ евангелието като „днитѣ на Сина Человѣчески“ и „царство Божие“. Това духовно състояние е творческо и за него нѣма време и място. То може да се постигне всѣкога и навсѣкдже. Затова Христосъ казва: „Ето, царството Божие вѫтре въ васъ е“.

Въ евангелието, обаче, има и известни указания отъ другъ родъ, чисто външни, земни, обществени за времето, когато ще дойдатъ днитѣ на Сина Человѣчески, за времето, когато е наблизило царството Божие. Безспорно, макаръ че мнозина считатъ тѣзи времена посочени въ евангелието като точно опредѣлени и фиксирани въ историческото развитие на човѣчеството, ние сме наклонни да мислимъ, че тѣзи указания могатъ да се приложатъ за всички времена. Защото евангелското слово е творческо. То гледа на човѣка и на човѣчеството въ тѣхното развитие. Предъ тѣхъ възможноститѣ за достигане царството Божие се поставяятъ всѣки денъ, всѣки изминатъ часъ, всѣка измината година. Тѣзи възможности сѫществуватъ и днесъ като една отъ многото възможности въ историческия и общественъ путь на човѣка. А царството Божие трѣбва да дойде първо въ всѣки отдѣленъ човѣкъ, за да дойде после всрѣдъ цѣлото човѣчество.

Въ 24 гл. на Матея Христосъ дава точни указания за времената, които предшествуватъ идването на царството Божие и казва още: „Като мълния, която прорѣзва небето отъ изтокъ и се вижда до западъ, така ще бѫде идването на Сина Человѣчески. Който претърпи до край, ще бѫде спасенъ. И ще се проповѣдва евангелието навсѣкдже. Тогава ще се яви знамението на Сина Человѣчески.“

Вземете примѣръ отъ смоковницата: когато клонетѣ ѝ станатъ меки и покарватъ листа, тогава знаете, че е близо лѣтото. Така и вие, когато видите всичко това, знайте, че царството Божие е близо, при вратата“ (изъ Мат. 24 гл.).

Указанията, които дава Христосъ за времето и условията, които предшествуватъ идването на Сина Человѣчески, сѫ ясни и точни. Тѣ сѫ времена, когато най-долното ще се качи на най-горно място, на най-свето място. И споредъ Христа това всичко трѣбва да стане. На съвремененъ езикъ, — ние използваме думитѣ на Учителя, — можемъ да обяснимъ горнитѣ мисли: стариятъ порядъкъ, който е идолопоклонски

(днесъ свѣтът е пъленъ съ божества — пари, удоволствия, и пр. и пр.), трѣба да се разруши, за да дойде царството на Сина Человѣчески. Тогава ще паднатъ всѣкакви вериги, ще дойде свободата.

— Ние желаемъ да схванемъ Христовата мисъл въ нейния творчески динамизъмъ. „Гърсете, казва Той, първомъ царството Божие, и всичко останало ще ви се приложи“ (Лука 12; 31). Дали трѣба да се занимаваме съ въпроса — ще дойде ли нѣкога царството Божие на земята между човѣците? На този въпросъ трѣба да отговоримъ съ думитѣ на Христа и на всички велики Учители на човѣчеството. — Царството Божие ще дойде на земята. Гъркъ и това е въжделението на всѣки човѣкъ тукъ долу. Сѫщественото и динамичното, обаче, е, какъ ще дойде това царство Божие? — Христосъ, Който решава всички въпроси честно, следъ като дава разни психични, индивидуални и обществени указания за тия времена и мѣсто казва: Не се лъжете! Ето, царството Божие вѫтре въ васъ е! — Това е пѫтьтъ.

Нѣма по-вѣренъ пѫть отъ този. Въ него се крие свѣтовната динамика и творчество. Царството Божие трѣба да дойде първомъ вѫтре въ всѣки човѣкъ, за да дойде и между всички човѣци на земята.

„Наближило е царството Божие.

— Ето царството Божие вѫтре въ васъ е!“

Г. Н.

Ние и другите

Въ живота си ние често сме чували въздишка, презъ която се долавята думитѣ: „Огнека ми едно скъпo същество!“

Да се спремъ при думитѣ: „Отнека ми го!“ и да се помъжимъ да разяснимъ явното имъ безсмислие.

Въ същностъ, казано направо, никой никого не може да отнеме. Най-често хората сами си отиватъ отъ насъ, или пъкъ ние ги прогонваме съ хладината и еднообразието на собствения си животъ. Да изяснимъ едно голъмо недоразумение, разширено до размѣрите на истинска приумица, която хората трудно разпознаватъ, защото тя се е въмъкнала въ живота контрабандно, нахлула е между истинитѣ като пътникъ, който пътува подъ чуждо име. Това недоразумение лежи въ схващането, че нѣкой може да отнеме, да открадне безъ вътрешна причина нѣкого, отъ притегателната власт на единъ чуждъ животъ. Единъ примѣръ: Двама човѣци сѫ приятели. Тѣ се търсятъ, защото иматъ настойчива нужда единъ отъ другъ. Тукъ не става дума за нужда отъ материално естество, както се търсятъ, запримѣръ, двама комисионери, или както кредиторътъ търси своя дължникъ. Въпростътъ се свежда къмъ това, че всѣки отъ тия приятели си мисли, че нахранва другия съ преизобилието на своя духъ. Всѣки живѣе съ увѣреността, че дава на другия нѣща твърде ценни, безъ които би пропадналъ или просто би изсъхналъ този животъ, както изсъхва цвѣтецъ безъ животворната влага на водата или пролѣтния дъждъ.

Но хората не винаги сѫ пълноводни извори. Не всѣкога ние можемъ да бждемъ храна и животъ за една човѣшка душа или непреѣкваша радостъ за едно сърдце. Никой човѣкъ не стои на едно място; следователно, никой не може да има самоувѣреността, че може да биде достатъченъ за другия за вѣчни времена. Това е още по-вѣрно за такива човѣшки същества, които сѫ подложени на бѣрзъ развой и чиито хоризонти стремително се разширяватъ.

Както за физическото развитие на организма презъ различните възрасти е потрѣбна различна храна, така и за различните „възрасти“ на духовния животъ сѫ потрѣбни различни духовни ценности. Ако твоятъ животъ, битъ, привички и вътрешенъ рѣстъ нѣкога сѫ вдъхновявали единъ другъ човѣшки животъ, не мисли, особено ако ти стоишъ на едно и също място, че тѣ ще бждатъ идеалъ за тоя другъ животъ презъ цѣлата вѣчностъ. Ако ти си една вода, отъ която веднъжъ нѣкой е утолилъ своята жажда, не мисли, че цѣлъ животъ ти ще бждешъ това. Нѣкога може да си бъль стѫпало за възхода на нѣкое човѣшко същество. Право ли е да мислишъ, че това е последното стѫпало въ неговото възхождане, и че той не ще пожелае да иде по-нагоре?

Прапорителъ на тая заблуда, както и на прословутата фраза „отнека ми го“ е нашиятъ най-старъ приятель — egoизмътъ, който не мисли за чуждото, а само за нашето лично добруване.

Ако нѣкога лицето ти е привлѣкателно и озарено, ако си облѣкълъ новия си костюмъ, може нѣкѫде да сѫ те погледнали съ възхищение, дори съ възоржени очи, но ти не очаквай това отъ всички други

и всъкога. Най-напредъ, ти не винаги си въ тоя видъ, а може би тия, които сж те харесали веднъжъ, да сж видѣли по-привлѣкателенъ отъ тебе.

Ако си цигуларь и веднъжъ съ своята цигулка си успѣль да зарадвашъ нѣчие сърдце, не очаквай сѫщото, ако следъ тебе е свириль другъ цигуларь съ майсторството и сръжността на Паганини. Ти си престаналъ да бждешъ за него виртуозъ - идеалъ. Не ти остава нищо друго, освенъ да свиришъ всъки денъ по осемъ часа, за да достигнешъ другия. Изостави веднага хленченето, че сж ти отнели поклонника. Ти нѣмашъ право да върнешъ вкуса и изискванията на твоите приятели до оскѫдното ниво на твоята свирня.

Не бива да позволишъ на твоя egoизъмъ и завистъ да те задушатъ въ своята отрова. Ако въ съзнанието ти има много свѣтлина, ти ще дадешъ право на всъкиго да дира най-високите и най-примамливите върхове на духа.

Кой бѣга отъ доброто? И до сега ще срещнете нѣкой да хленчи и нареджа: „Всичко имаше при мене, и ядене, и пиеене, и удобства, и пакъ ме остави!“ Тукъ е възможенъ само единъ отговоръ: Ако при тебе е имало всичко, нѣмаше да те изоставятъ. Сигурно нѣщо е липсало. Потърси го; ако го намѣришъ и го осѫществиши въ себе си и въ живота си, онъ, който те изостави, пакъ ще те намѣри.

Има една истина проста, но велика въ своята простота, която, обаче, трудно си пробива путь въ живота. Това е истината, че ничие сърдце, на никое сѫщество и на никой меридианъ на земята не може да се „застави“, да се насили и да се „завладѣе“. Човѣшкото сърдце единствено може да се спечели. Какво е това да спечелишъ едно сърдце? То значи да го опознаешъ, да го обикнешъ и да му дадешъ пълна свобода. Когато се приближавашъ къмъ него, шепитъти трѣбва да бждатъ пълни съ живителните струи, които биха утолили неговата жажда. Да спечелишъ едно сърдце можешъ само тогава, когато ти му поднасяшъ златните зърна отъ жътвата на твоята обичь, а не тѣмната си воля да го сложишъ въ кафезъ.

Има една тайна въ сближаването и взаимната обичь. Тайна е, но задъ нея стои нѣщо твърде понятно и естествено. Както въ всъко нѣщо въ живота и природата, така и въ взаимната близостъ е въ сила законътъ за духовната обмѣна. Никой не може да обича нѣкого безъ една вътрешна причина. Ние може да не съзнаваме това, но лицето, което ни е направило неотразимо впечатление, въ сѫщностъ ни дава нѣщо, което другитъ не могатъ да ни дадатъ. Нашата душа получава като храна живителното облъхване, дошло отъ топлика на тоя другъ животъ. Ние може да имаме стотици приятели и близки, но все пакъ чувствуващите духовния гладъ и незадоволеността, когато сме далеко отъ сродния човѣкъ, когото сме нарекли приятель на душата си. Ние се забавляваме съ нѣкого си, самоизлъгваме се, че сме намѣрили смисълъ въ живота си, но въ насть мълчаливо се простира трагизъмътъ на пустинята, като че потъваме въ нѣкакво безсмислено праздно пространство. Огледнъжъ, обаче, ние срѣщаме другия, който ни притегля като съ магнитъ. Дружбата между него и насть може да израства бавно, но ние сме увѣрени, че тоя човѣкъ ни носи най-голѣмия даръ въ живота, че той ще ни покаже най-възвишените страдания и най-блѣстящата радостъ. Нѣкаква увѣреностъ, че той е частъ отъ нашия собственъ животъ, ни кара да го

търсимъ и дори да го боготворимъ. За другитѣ той може да нѣма тая цена, но нѣщо въ вѣсъ го познава по-добре отъ всички останали, нѣкаква вътрешна увѣреностъ ни показва, че той е една чудесна градина, въ която ще цѣвнатъ най-прекраснитѣ цвѣти, че той е единъ пълноводенъ изворъ, който чака да поправимъ задрѣстения му путь.

„Защо ми отнекте щастието?“ — се питатъ тревожно всѣки денъ.

Кой може да ти отнеме това щастие, ако притегателнитѣ сили на твоя духъ го държатъ властно до себе си? Никой и никаква сила отъ сътворението на свѣта до днесъ не е могла да раздѣли две любеци се сѫщества. Случи ли се такова нѣщо, тогава любовта е отсѫтствуvala, врѣзкитѣ сѫ били прекъснати и дружбата е била само едно механично сѫществуванie, подържано отъ страхъ, отъ скуча или отъ навикъ.

Не може да се разлъжатъ две сѫщества, ако се обичатъ. Дори е срамно да се хленчи, че сѫ ти отнели любовта и щастието, защото въ часа на това „отнемане“ любовта е липсвала. Човѣкътъ, който ме изоставя, не ме обича. Да искамъ да го задържа насила, ще рече да му покажа своето безсилie предъ него и предъ другитѣ. Оставя ли ме нѣкой, трѣба да ми бѫде ясно, че моята задача въ живота му е свършена и че е време да насоча кормилото на живота си въ други пѫтища.

Може ли нѣкой да отнеме земята отъ царствениетѣ и властни обятия на слѣнцето? Тая земя и всички твари по нея сѫществуватъ и се хранятъ съ любовта на това слѣнце. Само когато това слѣнце угасне и едно по-голѣмо отъ него я приеме въ могжщата си и даряваща любовь, чакъ тогава тя ще го напусне. Но тѣй като това никога нѣма да стане, земята никога не ще напусне своя любимъ и лжезаренъ изворъ.

Не хленчи и не мисли, че ти си всичко. Когато нѣкой си отива, вгледай се въ себе си. Сигурно нѣщо липсва тамъ или оня, който си отива, се е наситилъ вече на това, което ти единствено му давашъ. Помисли, дали си една голѣма пълноводна рѣка, която носи обилни дарове, или си обикновена бара, провлѣчена лениво презъ лжките на живота? Може водитѣ ти да сѫ наситили малката жажда на нѣчия уста, но да не сѫ достатъчни да насииятъ една голѣма жажда, пламнala въ душата му.

Не казвай, че сѫ ти отнели любовта. Това, което сѫ ти отнели, не е било твоята любовь. Тоя, който си е отишълъ отъ тебъ, е биль единъ пѫтникъ, който се е спрѣлъ наблизо, починалъ си е и пакъ е продължилъ своя путь. Човѣците сѫ пѫтници. Чака ги дѣлъгъ путь. Не искаj да ги задържишъ при себе си за вѣчни времена, защото ти не си последния пристанъ на ничий човѣшки животъ. Всѣки денъ трѣба да се готвимъ за великата самота, когато ще се почувствуvame отчуждени отъ близките, за да познаемъ най-голѣмата си близостъ — тая съ любовта на всемира. Тази любовь, която се струи отъ студения и безстрастенъ трепетъ на звездите, е била, въ сѫщностъ, нашата първа любовь. Ние се отдалечихме нѣкога отъ нея, душата ни тогава горко вѣрида, но ние не познахме тоя плачъ. Спуснати по измамния путь на миражите, ние забравихме, колко бѣше хубаво въ кротките и чисти обятия на тази обичь.

Не се тревожете когато ви оставятъ. Сигурно въ тоя часъ вашата мисия за другия е вече свършена. Ако погледнете нагоре, ще ви-

дите ослѣпителния блѣсъкъ на бѣлия връхъ, който ви чака. Тамъ стои безмълвна и безбурна тая любовь, която нѣкога забравихме. Въ нейнитѣ кротки обятия има всичкия миръ и всичката радостъ, която не сме могли да намѣримъ въ измамния свѣтъ на миражите.

Не прогонвай обичята, която цѣнува въ сърдцето ти и която трѣба да подаришъ на нѣкого. Може би чрезъ тази обичь то ще познае обичята на свѣта.

Не се мѣчи и на сила да задържишъ тоя, който си отива. Ти не знаешъ, какво е станало у него. Може птицата ви да се раздвойватъ тѣкмо тамъ, кѫдето е най-добре. Може тая раздѣла да осмисли онова, което е било най-хубаво въ живота ви. Не извѣршвай насилие върху свободния изборъ на хората. Мислишъ ли, че е добре да задържишъ при себе си единъ човѣкъ, когато вече раздѣлата е станала въ единъ другъ по-реаленъ свѣтъ, кѫдето се осъществява първомъ всичко онова, което отпосле се осъществява на земята?

Огиде ли си нѣкой отъ твоя животъ, дошло е неговото време. Дойде ли нѣкой въ живота ти, приеми го съ ведрината на твоя свободенъ духъ, попитай сърдцето си, и ако въ ударитѣ на това твое сърдце усътишъ ритъма и обичята на другото сърдце, тогава повѣрвай на това сърдце, защото ако устата, очите или разумътъ могатъ да се излъжатъ, сърдцето ти — никога.

Въ такъвъ случай бѫди увѣренъ и въ това, че никой не може да ти го отнеме.

Не, никога и никой не е успѣлъ да разлъжи тия, между които е имало любовь!

Б. Боевъ

Учителътъ върху здравни проблеми

II. Психичниятъ животъ и здравето

Здравословното състояние на организма може да се наруши отъ външни и вътрешни причини. Външни причини могатъ да бѫдатъ простуда, нечистъ въздухъ, влажно жилище, микроби, неправилно хранене, неправилно дишане, неправилно възприемане на свѣтлината и пр. Съ други думи всѣко отклонение отъ природнитѣ закони води къмъ болестъ. Последнитѣ могатъ да бѫдатъ и отъ психични, вътрешни причини. Това е понятно, понеже между физичния и психичния животъ има постоянно взаимодействие. Тѣ не сѫ два свѣта, живущи всѣки за себе си, изолирани единъ отъ другъ. Отъ психични причини човѣкъ може да добие предразположение къмъ болестъ, и тогава е достатъчна и наималката външна причина, за да заболѣе съответниятъ органъ.

Учителътъ на много място въ беседитѣ и лекциитѣ се е изказалъ подробно както за външнитѣ, тѣй и за вътрешнитѣ, психичнитѣ условия за здравето. Ние най-първо тукъ ще разгледаме психичнитѣ

условия за здравето, а по-нататък ще разгледаме и външните фактори от едно по-дълбоко гледище.

Ето някои мисли от Учителя, които хвърлят свѣтлина върху психичните условия за здравето:

„Всички съвременни болести се дължат на неправилно разбиране на любовта, на неправилно дишане, хранене и пр.“.

„Лошият мисли зле влияят върху мозъка, сърцето и върху всички органи на тѣлото“.

„Най-малкото престъпление, извършено от човѣка, разрушава тѣлото! Съ най-малкото престъпление човѣкъ може да разруши своя мозъкъ, своя бѣлъ дробъ стомахъ, всичката гениялност, която има“. Тогава отрицателните мисли отъ мисловия му свѣтъ слизатъ къмъ тѣлото и носятъ разрушение. И понеже духовните сили сѫ свързани съ известни органи, то се разрушава съответниятъ физиченъ органъ.

„Неправилните мисли и чувства раждат редъ болезнени състояния“ (11).

„Безпокойството води къмъ болест, между другото и къмъ парализация“ (7).

„Подпушването на чувствата носи гневъ, недоволство и после болест“ (12).

Ето какъ Учителятъ обяснява въздействието на лъжата и страха върху физиологичните функции на тѣлото:

„Лъжата измѣнява химичния съставъ на кръвта и на тѣканите въ организма. Какъ ще се обясни тая промѣна въ организма? Съ страха! Като излъже, човѣкъ започва да се страхува, а този страхъ произвежда свиване на кръвоносните сѫдове, както и на тѣканите“ (7).

„Цѣла война става и вжтре въ тѣлото. Ако се разсърдите, ако направите нѣкоя неестествена постъпка, въ васъ става война. И идва едно болезнено състояние. И после ви взема нѣколко месеци, нѣколко години, докато се съзвземете отъ нѣкоя болест. На какво се дължи това? На неправилните мисли!“ (12).

„Най-силните низши чувства и влѣчения сѫ свързани съ черния дробъ. И ако вие не контролирате вашите низши чувства, тогава ще се разстрои черниятъ ви дробъ. А това ще повлѣче разстройство на всички други системи. Трѣбва да контролирате вашата гордост и вашата алчност, за да бѫде въ изправно положение черниятъ ви дробъ. Сѫщо така не трѣбва да бѫдете нервни, защото щомъ сте нервни, разстройва се черниятъ ви дробъ“ (18).

Едно голѣмо вжтре притѣснение, едно голѣмо разочарование въ живота, което подпушва човѣшките енергии, едно голѣмо подрѣзване крилата на човѣка, чрезъ което човѣкъ се чувствува смазанъ и разбитъ, може да води къмъ болестта ракъ. Дисхармония, разочарования въ чувствата могатъ да доведатъ до болест въ бѣлия дробъ, казва Учителятъ.

Сега нека разгледаме по-подробно, какъ неправилните психични състояния могатъ да се отразятъ болезнено върху организма.

Материята на тѣлото е въ постоянно трептение. Френскиятъ радиостезистъ инженеръ Л. Тюренъ, който съ мнозина други учени работи въ тая областъ, е намѣрилъ апаратъ за измѣрване дължината на вълните, които изпращатъ разните организми: растения, животни и чо-

въкъ. Той е намерили за разните видове растения или животни разни дължини на вълните на тяхните радиации. Нещо повече: дори различните органи в един и същ организъм изпушват вълни със разни дължини*). Мислитъ, чувствата, стремежите могат да се разгледат отъ разни гледища. Понеже, разгледани отъ гледището на третия окултен принципъ, те съответствува също така на известен видъ трептения, то е ясно, че може да има взаимодействие между трептенията върху разните области.

Неправилните, отрицателните мисли и чувства, напр. тревоги, беспокойства, страхъ, скърб и пр. съдържатъ трептения, които със възможността създаватъ разрушителни сили, които могатъ да действатъ разрушително върху организма по три пътища:

1. Те непосредствено със своите трептения могатъ да нарушаатъ нормалното функциониране на органите, да измениятъ химичните процеси във тяхъ, да измениятъ дори и анатомичния имъ строежъ.

2. Човекъ е единъ видъ радиоприемателъ и радиопредавателъ апаратъ. Ако той има отрицателни мисли, тревоги, страхъ и пр., то те не само че непосредствено действуватъ върху организма, но по закона за съзвучието тогава организъмъ става привлекателъ център на множество подобни разрушителни сили, които съществуватъ въ природата. Напр., ако той е гневенъ, свързва се със всички други хора, които със себе си иматъ същите разрушителни сили, които действуватъ разрушително върху организма му. Същото става и при всички други отрицателни състояния. Всеки човекъ се свързва по закона на съзвучието със всички други хора, които иматъ въ момента подобни състояния, и тия хора вливатъ въ него положителни, творчески, строителни или отрицателни, разрушителни енергии — споредъ характера на неговото състояние.

3. Освенъ познатите енергии: свѣтлина, топлина, електричество, магнетизъмъ и пр., напоследъкъ се откриха и тий наречените космични лъчи, които идатъ къмъ земята отъ безкрайните пространства на вселената. Тези въпросъ си има и по-дълбока страна. Физичниятъ свѣтъ не е откъснатъ самъ по себе си отъ висшите свѣтове. Има непрекъсната връзка между тяхъ. Въ сѫщностъ, материията е пасивната страна на битието, а активната страна е Духътъ. Той е творческиятъ принципъ въ свѣта. Отъ висшите духовни свѣтове непрекъснато слизатъ къмъ физическия свѣтъ единъ мощенъ притокъ на животъ, една жизнена вълна, която носи обнова, сила въ цѣлото битие. И този притокъ на божественъ животъ може да се спъне въ своя пътъ. Това става, когато човекъ чрезъ своите неправилни мисли, чувства и постъпки образува около себе си единъ облакъ, една преграда, която прѣчи на пътя на тая жизнена вълна да се влѣе въ него. При всеко нарушение на божествените закони въ мисли, чувства и постъпки, между човека и този притокъ на животъ се образува тая преграда и човекъ става неспособенъ да го възприеме. И тогава организътъ обединява на жизнена сила и става податливи къмъ

*) L. Turcine. De la baguette du coudeur aux détecteurs du prospecteur. Méthodes scientifiques de contrôle de toutes les ondes du monde. Paris, 1935.

заболяване. Явява се въпросът: Отрицателните мисли, чувства и постежки върху кой органъ ще се отразятъ, кой органъ ще бъде атакуванъ? Учителятъ дава по това следното осъществление: „Всички органъ въ физическото тяло съответствува на нѣкое по-горно тяло. Напр. мозъкъ съответствува на умственото тяло, а пъкъ черниятъ дробъ е тясно свързанъ съ астралното тяло“ (18). Както трептенията, които излизатъ отъ органите, са различни по характера си, тъй и мислитъ, чувствата и пр. са най-разнообразни по дължината на своите вълни. Ето защо всичка неправилна мисъл или чувство атакува този органъ, съ който е въ съзвучие по трептения, по характера на своите вълни. По тая причина известенъ видъ неправилни психични състояния нападатъ черния дробъ, другъ видъ — сърдцето, бъдия дробъ и пр.

Има и по-дълбоки закони, които могатъ да действуватъ въ случаи. Учителятъ изтъква единъ отъ тия закони по следния начинъ: „Ако се съмъшъ, подигравашъ на неджизъ на хората, тъ ще дойдатъ на тялото ти“ (9). Това се обяснява тъй: Когато човѣкъ осмѣе чужди неджизи, той се свързва съ тия разрушителни енергии, които са ги създали, привлича ги къмъ себе си, и тогава тъ почватъ да действуватъ и върху неговия организъмъ.

Но психичниятъ животъ — мислитъ, чувствата и пр. — може да действува не само отрицателно, но и положително — споредъ характера си. Ето защо, както една неправилна мисъл води къмъ болестъ, тъй и една правилна мисъл действува благотворно. Учителятъ казва: „Здравата, правата мисъл е здравословна!“ (2). „Правилната мисъл води къмъ здраве“ (15).

Както неестествените мисли, чувства и постежки могатъ да разрушатъ, да подкопаятъ устоите на организма и съ това да го доведатъ до преждевременно израждане и о старяване, тъй и хармоничните, възвишени мисли съдействуватъ за обратния процесъ: тъ водятъ къмъ обнова и подмладяване. Учителятъ казва по това:

„Ако не живѣе правидно, младиятъ преждевременно о старява. Като наблюдавамъ лицето и походката на нѣкои млади, виждамъ, че тъ са о старяли преждевременно. О старяването на човѣка се дължи на нарушаване на известни киселини и отрови въ организма, както и на утайки, които предизвикватъ болестъта артериосклероза. Докато е на земята, човѣкъ трѣба да мисли, да чувствува, да се движи, да дишатъ дълбоко и да работи. Рече ли, че не се нуждае отъ много мисъл, той е далъ вече пътъ на склерозата въ себе си“ (1).

Човѣкъ трѣба да изучи законите и методите за пълно преобразяване на своето тяло. Учителятъ казва по този въпросъ:

„Ако човѣкъ не може да преобрази своето тяло, което е резултатъ на неговата душа, какъ ще може да работи съ по-висшите сили?“ (5).

II. М-ВЪ

Историята на Наполеона според Нострадамуса

Пиобъ дава симбола на Орела, вписанъ въ петожълната рамка на кръга „Floram patere“ (вижъ „Ж. З.“ кн. 10/41 г.) безъ огледъ на картата на Франция, и пояснява:

Орелът е съставенъ по следния начинъ: фигурата има за цель само да покаже геометричния аспектъ на символа на Орела. Такъвъ, какъвто е, той не е съгласуванъ нито въ времето, нито въ пространството. Ориентацията му въ времето би го представила наклоненъ къмъ парижкия меридианъ (който разделя по една права, перпендикулярна на екватора, пространството, ограничено отъ кръга „Floram patere“) Наистина, Орелът се формира презъ епохата на консулството — малко по малко отъ 1796 г., за да се установи следъ 1799 и 18. Брюмеръ.

Но въртенията на линиите и тъхните измѣнения, продължава коментаторът, сѫ крайно сложни. Тѣ сѫ предизвикани отъ едно тройно движение: това на кръга на епохите, което е функция на прецесията на равноденствените точки, това на кръга на годините, по силата на което се изминаватъ 30° за 9 години (вж. „Ж. З.“, кн. 1/42 г.) и движението на кръга на годишния календаръ, което брои дните (и за което съвсемъ не съмъ държалъ смѣтка, за да опростя чертежите). Право казано, публиката не би могла да схвати цѣлото истинско значение, освенъ чрезъ бързо налагане на последователните рисунки — т. е. чрезъ филмъ. Азъ не се съмнявамъ, че ако би се реализиралъ тоя начинъ на проектиране на чертежите, той би далъ изненадващи резултати. Въ всѣки случай, числото на необходимите рисунки е твърде голъмо.

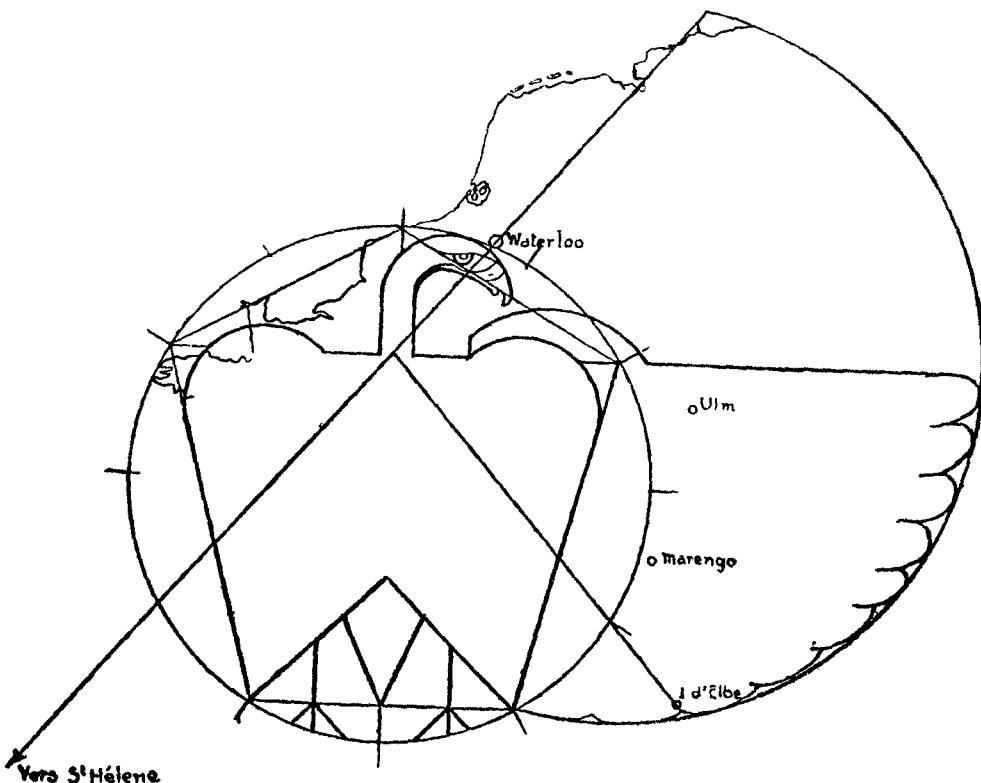
За да се продължатъ разсъжденията, трѣбва, прочее, да се предположи, че символът на Орела е стабилизиранъ по меридiana на Франция: това е моментътъ, когато историята ще каже, че наполеоновиятъ режимъ се е установилъ (вж. фиг. 1.).

И ето сега, какви сѫ споредъ Piobъ неговите детерминациии:

Тая фигура дава едновременно цѣлата история на първата империя. Орелътъ простира своите криле: но, западното крило нѣма какво да прави, като се простира върху Атлантическия океанъ: морето не може да се завоюва. Прочее, само източното крило ще очертае върху картата на Европа съ радиусъ равенъ на дѣсната страна на „гроба“ единъ кръгъ, северната граница на който ще бѫде Северното море. Такова е бойното поле на Наполеона.

Когато императорътъ премине простора на тоя кръгъ, когато той ще се отправи къмъ Русия, той ще се намѣри извѣнъ своето геометрично поле на действие и по необходимостъ въ погрѣшното положение на едно сѫщество, което пресилва своите собствени възможности. Той ще бѫде, следователно, принуденъ да се върне въ очертанитѣ граници.

Когато, действуващи като суверенъ, той ще иска да установи своята империя въ това пространство на разширение, той ще създаде една фигура, чито центъръ на тежестта не ще бъде на място. Действително, като остава въ Парижъ столицата на тая империя, тамъ ще бъде поставенъ и центърътъ на тежестта на фигурата и така той се оказва измъстенъ на западъ. За да се избегне падането, тръбвало е

фиг. 1.

той центъръ на тежестта да се пренесе на изтокъ, да се смъни столицата: такъвъ е случаятъ съ империята на Карла Велики, чиято столица бѣ Ексъ-ла Шапелъ и която бѣ по-стабилна отъ тая на Наполеона.

Както се вижда, конструкцията разкрива, че географската дължина на островъ Елба (място на първото заточение на Наполеона) и на островъ Св. Елена (място на второто му и последно заточение) сѫ чувствително идентични по отношение на меридiana на Парижъ и че по такъвъ начинъ ѝглитѣ на падането (като се държи смѣтка за сферичната проекция и като се има предъ видъ, че „Св. Елена“ се намира въ южното полушарие) иматъ сѫщата амплитуда.

Освен това, движението на симбала принуждава Орела да подложи главата си по време на битката при Батерлоо на заплахата на стрелата, която бележи пътя на нападенията. Тоя път се намира, както се спомена вече, въ зоната АТ на фигурата Floram patere (вижъ „Ж. З.“ бр. 10/41 г. и 1/42 г.)

Тогава Орелът е положително убит и тласнат отъ нападащата сила въ морето!

При тия прости разсъждения, не тръбва да се чудимъ, че Нострадамусъ може да напише свойте изненадващи пророчества за Наполеона.

Последните, както и всички ония, които ще последватъ за контрола на разрешенията на проблема, названи по-нататъкъ Пиобъ, съ написани на сравнително ясенъ езикъ; повечето отъ стиховете не се нуждаятъ отъ превеждане и много отъ тяхъ съ били вече разчетени отъ коментаторите. Но, колкото се напредва въ времето — колкото се приближаваме къмъ бѫдещето на 20. вѣкъ, текстътъ става все повече и повече загадъченъ. Тоя методъ е постояненъ у Нострадамуса: това е единъ професорски маниеръ, за да застави ученика да превъзмогва все по-голъми и по-голъми трудности. Нѣщо друго: това показва още веднажъ, че авторътъ не се е стремилъ да създаде единъ сборъ отъ пророчества, а по-скоро да изложи своята система, споредъ която тръбва да се разгадаватъ пророчествата.

Д-ръ мед. Ил. Стр.

Божественото у човѣка

„Човѣкъ е мостъ, по който тръбва да мине сѫществата отъ висшите свѣтове, за да слѣзатъ въ низия свѣтъ. По този мостъ се качватъ сѫществата, за да отидатъ въ висшите свѣтове.“

Учителътъ

Днесъ всички хора се питатъ, какво, въ сѫщностъ, е човѣкътъ. Всѣки иска да знае нѣщо опредѣлено за неговата сѫщина, но малцина иматъ за това ясна представа.

Отъ незапомнени времена все този въпросъ: Кой е човѣкътъ? Вѣковетъ таятъ въ себе си тайната, а сѫщевременно даватъ условия за нейното разбулване. Всички човѣшки вѣрвания, всички умувания и житейски домогвания започватъ отъ човѣка и свършватъ пакъ съ него. Така съ схващали старитѣ учени и мѫдреци, които въ познанието на природата, всемира и Всевишния, съ съзирали собствената си сънка. Ето защо и зовътъ на тѣзи философи гласи: „Познай себе си“.

Въ себе си човѣкъ вижда събрани всички закони и принципи на всемира, въ който ние живѣемъ. Затова учените наричатъ човѣка микрокосмъсъ, а Всевишниятъ го назова: „подобие Божие“.

Старитѣ тайни науки съ имали за обектъ само човѣка, тѣ съ прозирали въ него тайната на всички жизнени процеси, на видимия и

невидимъ свѣтъ и сѫ тѣрсѣли чрезъ него да познаятъ онова висше съ-
знание, което владѣе всичко и което съдѣржа въ себе си цѣлия всемиръ.
Науката желае да постигне този краенъ резултатъ по единъ путь — тоя
на ума, а вѣрата — чрезъ едно проникновение. И единтѣ, и другитѣ
виждатъ у човѣка моста, по който трѣбва да се мине. Его защо Учи-
тельъ казва: „Въ този смисълъ, човѣкъ свързва материалния свѣтъ съ
духовния... Човѣкътъ е най-красивиятъ мостъ на земята“.

Христосъ слѣзе по този мостъ и съ земния си животъ дале не-
замѣнимъ примѣръ на вѣзкачане. Той очерта вѫтрешния духовенъ по-
демъ, който трѣбва да ржководи човѣка, за да може той да постигне
съвършенството. Христосъ каза: „Дерзайте, Азъ победихъ свѣта!“ Дали
Той (Христосъ) видаше въ лицето на свѣта най-голѣмия врагъ на човѣка,
та затова се провикна така? Сигурно не, но тѣй като видаше човѣ-
цитѣ обвѣрзани и опиянени въ низшитѣ сфери, Той позова къмъ себе-
опознаване, което прочиства погледа къмъ Всевишния.

Именно, тѣзи земни врѣзки заблуждаватъ мнозинството и му
създаватъ илюзията, че човѣкътъ е надъ всичко. Но колцина сѫ тия,
които иматъ ясна представа за себе си? Вѣпрѣки желанието на мнозина
да прозратъ въ себе си, не успѣватъ, защото тѣ забравятъ да различатъ
въ собственото си азъ събрани и реализирани законитѣ на вселената.
Ако клетката — сборъ на три живи принципа у живата материя: чув-
ствения, двигателния и сѣтивния, изразени чрезъ протоплазмата, ядката
и центрозомата — не може да осъзнае това, то не може ли човѣкътъ
да го постигне?

Тѣзи три принципа — чувствения, двигателния и сѣтивния — на
живата клетка владѣятъ не само физиката на човѣка, но и неговата
психика. Вие ще познаете веднага човѣка, у когото наддѣлява чувстве-
ната сфера, т. е. влиянието на неговата храносмилателна система и ор-
гани, които го привѣрзватъ къмъ земното, съ желание да запази мате-
риалното у себе си. Този типъ хора обичатъ земното надъ всичко, оби-
чатъ да преживѣватъ органическото щастие, а това ги кара да задово-
ляватъ капризитѣ на тѣлото всѣкого и при всѣки случай. Тѣ не позна-
ватъ и не могатъ да преживѣятъ врѣзката съ висшитѣ сили на всемира
освенъ чрезъ материята. Тѣ чувствуваха, а не мисляха. У тѣхъ има,
преди всичко, само вѣчение, което винаги се удовлетворява.

Противно на чувствената сфера е двигателната. Едно вѣчно дви-
жение царува въ тази срѣда. Енергията намира пъленъ изразъ въ жи-
вота на тѣзи хора. Тѣ сѫ мускулести, съ добре развита костна система
и всички останали органи показватъ единъ повишенъ жизненъ процесъ.
Тѣ нѣматъ чувството да запасятъ себе си, а напротивъ, да прилагатъ
нѣщо къмъ цѣлото. Тѣ иматъ стремеж да видятъ своята енергичностъ
изразена вънъ отъ себе си. Да видятъ сътворени форми, съответни на
тѣхната сила. Това сѫ хората на труда и дѣлъто.

Сѣтивната сфера твори най-хармоничния характеръ; особено ако въ
него сѫ пробудени и духовни качества. Тукъ преобладава ролята на цен-
тралната нервна система, заедно съ съзнателните функции на сѣтивните
органи. Чрезъ тѣхъ тѣ долавятъ красивото и положителното въ свѣта.

Мнозина сѫ склонни да не виждатъ едно такова диференциране
на органитѣ и системитѣ въ човѣка, макаръ че то е, което дава харак-
теристика на психиката. Сложната градивна симетрия, която е прило-
жена за изграждането на човѣшкото тѣло, е необхватна за нашите слаби

домогвания, но все пакъ, нма място, които по силата на единъ законъ отражаватъ цѣлостната структура на тѣлесната форма.

„Окото е огледало на човѣшката душа“ — казватъ, но окото е и едно отъ най-достъпните огледала на организма. Тукъ, върху ириса на окото, можемъ да намѣримъ място на всѣки органъ или органна система. Възъ основа на това наблюдение почива и ирисовата диагноза. Но какъ е проектиранъ този всестраненъ организъмъ върху една кръгла площ, като тази на ириса? Разпределението става така, че къмъ центъра на ириса (т. е. къмъ зеницата) е разположена чувствената сфера, следъ това двигателната и периферно-сѣтивната. Този редъ ни показва произхода на органите, тѣхното предназначение, функция и влияние. Въ това проектиране на цѣлия организъмъ върху единъ кръгъ съ централизиране къмъ зеницата — извора на свѣтлина за тѣлото — се прозиратъ законите за градежа на най-малката и най-голема система въ нашата слънчева сфера — тази на атома и на слънчевата система. Сравнението на пръвъ погледъ е недопустимо, но ако споменемъ, че между градежа на нашия организъмъ и този на слънчевата система има една прѣка връзка намъ става ясно, колко несамостоятеленъ е животът на нашето тѣло, а чрезъ него и на нашия психиченъ животъ.

Но пита се, дали установеното вече влияние на планетите върху живота на индивида е случайно или подчинено на известни закони? Отъ Слънцето къмъ периферията на системата планетите стоятъ въ следния редъ: Меркурий, Венера, Марсъ, Юпитъръ, Сатурнъ, Уранъ и Нептунъ. Ако разтълкуваме въ този редъ тѣхното вчияние, ние констатираме сѫщата закономѣрност, която имаше при тѣлото и ирисовия градежъ. Първите две планети иматъ отношение къмъ чувствената сфера на тѣлото; другите три — съ двигателната сфера и последните — съ сѣтивната. Ето една връзка между градежа и живота на тѣлото, която ни показва зависимостта на човѣка съ вселената.

Отъ този паралелъ, който направихме между клетката, организма, неговата структура и закономѣрност съ тази на слънчевата система, ние виждаме, каква преходност, връзка и хармония има въ вселената, на която човѣкътъ е членъ.

Всичко това човѣкътъ може да осъзнае. Нему е възможно да прецени положението, което заема като една сборна единица, въ която се отражаватъ и таятъ законите и принципите на срѣдата. Той може да прояви качествата на най-низшия животъ и този на най-висшия. Той е звено на тѣзи два свѣта и отражение на съвършения. Ето, значи съ право философитъ сѫ нарекли човѣка микрокосмъсъ, а Богъ, както спомнахме, го назова „подобие Божие“. Време е вече хората да оценятъ благата, които Богъ имъ е далъ... И най-напредналите сѫщества се интересуватъ отъ това, което Богъ е предвидилъ за човѣка. Великъ е човѣшкиятъ образъ, човѣшкото тѣло, което Богъ е сътворилъ. Его защо, идеалътъ на човѣка е да разбере себе си, да разбере ангелите, които се появяватъ у него като свѣтла и чиста мисъль, да разбере великото бѫдеще, което го очаква и да проумѣе най-после Бога, т. е. Любовта. Като заключение отъ всичко, отношениято, което човѣкъ може да има спрѣмо Бога, то е да бѫде Неговъ Синъ. „Да бѫде човѣкъ Синъ Богъ, да бѫде служителъ на Великия, който всичко е създадъ, ще рече да чувствува пулса на цѣлата вселена, да вижда всичката нейна красота, да чува нейната величествена хармония!“ (Уч.).

Б. Боевъ

Разговоръ съ Учителя

— Какво ще кажете за днешните събития?

— Цълтият животъ е едно предметно учение и човѣка го изпитватъ, само за да познае, кое е реално и кое не е. Онзи, който извайва статуята, навсѣкожде дѣла, за да изкара една красива статуя. Представете си малки момиченца, които седятъ и си приказватъ за свойте куклички. А пѣкъ като пораснатъ, казватъ: „Не ни интересуватъ вече тѣ“. Минаватъ въ реалността. Сѫщото става и съ човѣчеството. Съ оценката на нѣщата по новъ начинъ човѣкъ преминава къмъ реалността на нѣщата.

Иде една духовна вълна, която носи общата пролѣтъ. Тя ще засене всички. Сега е зима. Всички ще придобиятъ нѣщо, но по-напредналите ще иматъ повече условия за напредъкъ. Както пролѣтът иде за всички, тъй и новата епоха иде за всички. Земята се повдига въ по-възвишени сфери — излиза отъ 13-тата сфера. Излиза отъ гъстата материя. Невъзможните нѣща ще станатъ възможни.

Мнозина питатъ: „Какъ ще се уреди свѣтътъ?“ Чудни сѫ хората! — Никой не може да отстрани снѣга съ каруци, но като дойде сълнцето, за десетина дена ще го стопи. Това ще направи Любовъта въ свѣта. Въ бѫдеще добритъ хора ще станатъ силни, а лошитъ — слаби. Любовъта ще се изяви въ външния животъ чрезъ приложение на справедливостта въ свѣта. Изведнѣкъ нѣма да стане. Идва вече шестата раса. Въ тѣзи събития се ражда шестата раса. Тя ще превърже ранитъ на бѣлата раса и ще ѝ каже, че има другъ путь. Ще се отвори путь за новитъ идеи въ свѣта. Сега се завършва една стара епоха. Сега е ликвидиране на една карма. Въ съзнанието на цѣлото човѣчество става голѣмъ вѫтрешенъ превратъ. То минава отъ съзнанието на бубата въ съзнанието на пеперудата. Осъзнаване става у хората; то става дѣлбоко въ душитѣ.

Красивата епоха не е далечъ. Сега хората трѣбва да дигнатъ знамето на Любовъта.

— Какъ трѣбва да се гледа на свѣта, на природата?

— Когато човѣкъ скърби, единъ свѣтълъ лжъ ще проникне въ неговото съзнание, като съзнава, че Великото Разумно Начало въ свѣта го обича. Вѣрвайте, че ви обичатъ. По-добре е да вѣрвате, че ви обичатъ, отколкото да не вѣрвате. Ако вѣрвате, вие печелите.

Никога не сте видѣли образа на Онзи, който ви обича. Любимиятъ, който ви обича, е въ хлѣба, въ водата, въ въздуха, въ свѣтлината. Всичко въ свѣта диша отъ Божията любовь. Ако вие не почитате свѣтливата, въздуха, цвѣтъта и пр., какъ ще ви почитатъ хората?

Хората изучаватъ само сънките на природата. Дѣрветата, цвѣтъта и пр. трѣбва да се изучаватъ по съвсемъ новъ начинъ. Като отидемъ при едно растение, можемъ да влѣземъ въ общение съ разумното, което работи въ него. Можемъ да му поговоримъ, можемъ да му зададемъ нѣкой въпросъ, и като съсрѣдочимъ своето съзнание, можемъ да доловимъ, какво ще ни каже то. Мисъльта, която ще се яви въ нась, това ще бѫде неговиятъ отговоръ! Растенията могатъ да се привѣр-

зватъ къмъ човѣка така, както се привързватъ хората. Тѣ могатъ да обикнатъ човѣка, и има начини, по които може да се констатира тѣхната любовь. Уханието на цвѣтата е тѣхниятъ езикъ. Въ известенъ смисълъ можемъ да кажемъ, че дѣрветата, цвѣтата сѫ спещи ангели.

— Кое е сѫщественото въ живота?

— Сѫщественото е Любовъта!

Хората досега сѫ тѣрсили реалността тамъ, гдето тя не е. Реалността на нѣщата се намира чрезъ Любовъта. Когато човѣкъ дойде извѣнь реалността, чувствува се празенъ. Най-голѣмитъ противоречия сѫ за предпочитане, когато човѣкъ има Любовъ, отколкото да има всички други външни удобства, но безъ любовъта.

Вие искате исклучителната любовъ, т. е. като обичате едного, да не го обича другъ. Законътъ е следниятъ: Ако обичате едного, вие сте силенъ човѣкъ. Но ако обичате двама, вие сте по-силенъ. Ако обичате трима, сте още по-силенъ, а ако обичате всички, вие сте много силенъ. Като обичате едного, имате малъкъ притокъ, който се втича въ васъ. Като обичате двама, имате по-голѣмъ притокъ. Като обичате всички, много притоци се вливатъ въ васъ. Като обичате, не се интересувайте, дали ви обичатъ. Вие искате да ви обичатъ хората. Това, което искате отъ другитъ, направете го.

Има законъ: каквото отношение имате къмъ любовъта на нѣкого, такова отношение ще иматъ други къмъ вашата любовъ. Ще ви кажа единъ примѣръ: Въ единъ американски студентъ се влюбила една студентка. Той я отблъсналъ рѣзко, грубо. Като се премѣстилъ въ другъ американски университетъ, той се влюбиль въ дъщерята на ректора на университета. И тя го отблъснала по-сѫщия рѣзъкъ начинъ.

При Божествената любовъ вие се радвате на всичко. Трѣбва да дойдемъ до оная любовъ, която не покваря. Животътъ е смѣна на скръбъ и радостъ. Тая смѣна ще продължава, докато човѣкъ влѣзе въ Мировата любовъ. При любовъта всичко е красиво. Единъ день, когато хората се развиятъ, тѣ ще обуздаятъ всички низши инстинкти и тогава ще разбератъ, въ какво седи любовъта.

Сега не считайте, че не сте опитали любовъта. Наистина, не сте опитали цѣлата любовъ, но тя ви е докоснала.

Слави П. Камбуровъ

Царь на Живота и Учителъ на Мъдростта

И звънна въ дълбочината на душата ми утринната камбана, която ме призова да се събудя отъ сладката почивка на тихия спокоенъ сънъ. „Стани!“, ми каза бодърствуващиятъ духъ. „Вижъ твоя великолепенъ храмъ, какъ грижливо е почистенъ отъ трудолюбивите природни духове и елементали и какъ всичко въ него е турено въ редъ и порядъкъ!“

Влѣзъ въ неговата Светая Светихъ и тамъ се приготви да посрещнешъ „Царя на Живота“, който носи и дава миръ, любовъ, разумъ и свѣтлина на свѣта отъ източниците на своята Божествена виделина!

Настрои арфата на своята душа и нека хармонията на нейния акордъ се слѣе съ хармонията на този Божественъ химъ, който започва да се излива отъ невидимите мирове на вселената!

Спретни се, стани и се приготви да се удостоишъ съ Неговата велика любовъ, като предъ вратата на Неговия храмъ — красивата утринна природа — Го посрещнешъ, защото, ето Го на, Той иде като царь на силитѣ, господарь на властите, крепителъ на живота!

Готовъ ли си да направишъ това?

Готовъ ли си да се представишъ предъ Неговия свѣтълъ ликъ съ пълна чистота на сърдцето си, съ всепрогледна свѣтлина въ ума си и съ великата Божествена любовъ въ душата си?

Готовъ ли си да получишъ Неговото благословение, искрено като започнешъ да слагувашъ на всичко по-слабо отъ тебе въ свѣта и живота, като се подчинишъ на Неговите универсални закони и хармонизирашъ дейността си съ тѣхъ?

Готовъ ли си да видишъ, да прозрешъ невидимата Негова духовна сѫщина, скрита задъ видимия огненъ дискъ на Неговото физическо лице, и съ свѣтлината на своето свръхсъзнание да почерпишъ направо отъ тамъ тайните на мъдростта свѣтовна?

Готовъ ли си да направишъ всичко това и да станешъ Синъ на свѣтлината — членъ на Великата ложа на Всемирното Бѣло Братство? Ако си готовъ, стани и изпълни!

И ще чуешъ тогава гласа Му да казва:

„Нека цѣлата природа приеме моя даръ, който иде отъ Тебе — Велики Боже на богочетвърти, незнайната сила на силите въ небесата, Ти, който чрезъ мене — слънцето на живота — давашъ миръ, любовъ, животъ и свѣтлина на всичко въ природата, свѣта и вселената!“

*

И чухъ тогава, посрѣдъ тази красота и мощь, гласа на Тогова, който ме направлява въ пътя къмъ съвършенството.

„О, дете на труда и смирението! Ти си възхитенъ отъ тая дивна красота на изгрѣващото слънце на живота. Ала това е красотата на Неговия външенъ видъ, образътъ на Неговото невидимо божествено съдържание. Затова внимавай да се не опиешъ отъ външното, отъ преходното!

Съсрѣдоточи се! Вникни, мисли, вижъ и разбери! Съ очите на слѣпотата се виждатъ само сѣнките на нѣщата. Тѣ опиватъ и приспиватъ!

Съ очите на свѣтлината се вижда и прониква въ хармонията на красотата, въ сѫщността на нѣщата, която твори и съзижда. Тя е

великото въ свѣта! Чулъ ли си ѝ гласа? Ела съ мене и чуй го въ храма на своята душа. И вижъ го въ проявата на Божествения духъ — въ великото, съвършеното и мощното въ свѣта!“

*

Въ дълбока размисъль, посрѣдъ тишината на безмълвието, съ утринната красота на живата разумна природа, която ме заграждаше отъ всички страни съ безбройнитѣ си свѣтли сили отъ висши интелигентни сѫщества, моятъ духовенъ погледъ видѣ посрѣдъ тѣхъ, облѣченъ въ царствения блѣсъкъ на Сина Божий, Този, Който води днеска сѫдбинитѣ на цѣлото человѣчество и лика на Богочовѣка, който живѣе днесъ всрѣдъ избрания народъ измежду славянитѣ. И застаналъ смирено предъ Него, азъ му казахъ:

„О, Учителю мой!

Ти, носителю на разумния животъ и вестителю на Божията любовь! — Ти, който давашъ преизобилна сила, любовь и свѣтлина въ свѣта. — Ти, който носишъ мира и правдата между народитѣ. Азъ стоя смирено предъ Твоите нозе и като дете жадно за наука и просвѣта искамъ отъ Тебе само запалката на съвършената мѫдростъ и азъ ще намѣря достатъчно сила въ себе си, подкрепенъ отъ Бога на любовьта и свѣтлината, който живѣе вжтре въ мене, да я драсна и запали.

И да свѣтне Божествената виделина въ моя духъ, която Ти носишъ съ своето мѫдро слово, като озари ума, душата и сърдцето ми съ Великата свѣтлина на живота, която носи и дава миръ, любовь и разумъ на всички пробудени души.“

И чухъ тогава гласа Му да ми казва:

„Бѫди благословенъ! Азъ ти давамъ цѣлата си мощна подкрепа въ пѫтя на твоето духовно развитие!

Знай и изпълни!

Обичай съвършения пѫтъ на истината и живота!

Постави доброто за основа на дома си, Правдата за мѣрило, Любовьта за укражение, Мѫдростъта за ограда, Истината за свѣтило. Само тогава ще Мe познаешъ и Азъ ще ти се изявя.“

И отпечата се дълбоко въ душата ми мѫдростъта на думитѣ Му:

Да поставя доброто за основа на дома си!

Да поставя правдата за мѣрило на дѣлата си!

Да поставя любовьта като укражение на душата си въ всичкитѣ ѝ прояви!

Да поставя мѫдростъта за ограда противъ злото въ живота!

Да поставя истината като свѣтлина на свръхсъзнанието си, която да озарява всичко предъ мене презъ всичкитѣ дни на вѣковетѣ!

Да, и когато направя, поставя и постигна всичко това, само тогава ще мога да Те позная и Ти ще ми се изявишъ въ цѣлата си пълнота!

О, да позная Тебе — изявения Богъ въ човѣшки образъ! Съвършената любовь, проявена на земята въ цѣлата ѝ пълнота. Великата Божествена мѫдростъ, изказана чрезъ свѣтлината на словото Ти! Това ще бѫде велико щастие за мене! Идеалъ за постижение презъ всичкитѣ дни на живота ми!

*

И запали се тя — свѣщта на виделината — и освѣтли моята

духовна природа. И виждамъ азъ, колко далече съмъ отъ това, което трѣба да бжда.

Умъ, покритъ още въ мракъ! Сърдце, изпълнено съ колнежитъ на суетата, съ желание да бжде силно да се наложи въ свѣта! Да бжде умно да владѣе човѣка, да бжде красиво да плѣни жената, да бжде богато да пилѣе благата! — Идеалъ, мечта на всички спящи души!

И чухъ гласа на пробуждащето се въ мене озарено съзнание да ми казва:

„Наистина, желателно е да бждешъ силенъ, но кога? Хубаво е да бждешъ уменъ, но въ какво? Мило е да бждешъ красивъ, но защо? Идеалъ е да бждешъ богатъ, но защо? Ако ти правилно разрешишъ всичко това, най-малко ще станешъ изобиленъ изворъ въ живота. А то-ва е голѣмо постижение да станешъ изворъ на животъ въ живота на земята. Това е идеалъ, мечта за постижение въ новия животъ, който иде между народите. — Стариятъ свѣтъ, свѣтътъ на мжкитъ и теглата, невежеството и тѣмината, на злобата и отмѣщението, на алчността и проклятието, вече минава въ вѣчността на забвението!“

*

И чухъ гласа Му пакъ да проговори:

„Разсѫди, влълбочи се и размисли:

Процеситъ на развитието въ живота бѣрзо се развива въ предъ тебе!

Новото иде, старото отхожда.

Вижъ едното и надживѣй другото.

Прецени, пресмѣтни и приложи!

На живота новъ послужи!

И ще го познаешъ въ неговата пълнота.

И ще разберешъ скрита мждростъ въ словото Ми:

Ти живѣй въ свѣта, но свѣтътъ не трѣба да живѣе въ тебе!

Ти бжди между злото, но злото да живѣе въ злото, а ти надъ него!

Зашото да живѣешъ, значи да надживѣешъ свѣта. А да победишъ смѣртъта, значи да си гражданинъ на Царството Божие, като прозрѣши и преbjдешъ въ Бога.

Ала да види, прозре и познае Бога въ човѣка е най-голѣмото постижение на духа и душата за ученика на мждростта!

Свѣтътъ е неустроенъ и съблазнъ за този, който е робъ на страститъ си и слуга на низшата си природа, а идеаленъ образъ за тогова, който служи на Бога!

Да служишъ на Бога, значи, да Го изявишъ въ себе си, като Любовъ, Мждростъ и Истина, и съ това да дадешъ въ свѣта най-пълния образъ на Бого - човѣка.

Върви с мѣло къмъ съвѣршенството!“

*

И чухъ въ дълбочината на духа си гласа Му, който ми каза:

„Изтокътъ свѣтна, изтокътъ на твоите Небеса — Източникътъ на духовната свѣтлина!

Нека Царьтъ на Живота, който изгрѣва вѣнка отъ тебе и ко-

гото живата природа така тържествено поздравява въ този моментъ, да изгрѣе и вѫтре въ тебе!

Азъти давамъ запалката на духовната свѣтлина!

Драсни и запали!

Погледни, вижъ и освѣтли!

Ето Великото въ свѣта иде, и дойде за този, който може да му служи и изпълни.

Човѣшкиятъ образъ грѣе въ свѣтлина!

Човѣшкото сърдце е пълно съ чистота!

Душа му велика е изворъ на Любовъта!

Сияе земята въ духовна красота!

И нѣма вече по нея глухъ стонъ, ридание,
ни една сълза, пролѣна отъ гнетъ и насилие,

ни една възишка отъ мжка и стенание!

Ни единъ вопль отъ ужасъ и страдание!

Виждашъ ли засмѣния ликъ на жената? Тя иде като Царица — Богиня да прояви и приложи сестринската любовь на земята!

Виждашъ ли щастливото и доволно лице на детето? То иде да положи основата на утрешния новъ день на живота, като подмлади и облагороди всичко въ свѣта, защото е казано въ свещената книга на живота:

„Ако не станете кротки и невинни като децата, не можете да насследите Царството на Свѣтлината“.

Виждашъ ли свѣтлия ликъ на Богочовѣка? — Той иде да тури редъ и порядъкъ въ цѣлокупния животъ на обществото, като въззари разума, мждростта и любовъта между народитъ!

Той иде да възвори правда и миръ въ свѣта!

И ще заживѣе човѣкъ въ миръ и доволство. И ще бѫде написано въ сърдцето и душата иу единъ единственъ законъ, казанъ отъ Христа, който той ще съблюдава презъ всичкитъ дни на вѣковетъ:

„Не прави на близкия си това, което не искашъ да правятъ и на тебе!“

И ще възкръсне човѣкъ отъ гроба на тленното съ свѣтлината на нетленното къмъ вѣчния животъ, проявенъ въ пробуденото свръхъзнание у него.

И земята ще бѫдеувѣнчана съ духовната красота на мждростта и ще стане рай за щастливата човѣшка душа“!

*

И видѣ той — ученикътъ на смирението, вѫтре въ себе си и вънка отъ себе си тайнствената виделина на Божия Духъ, какъ озари цѣлото Битие.

И стана ново Небе и нова Земя!

День първи на възроденото човѣчество.

День първи за възкръсената човѣшка душа!

S.

С Т Р А Н Н И КЪ

Странникъ се родихъ и странникъ скитамъ.
Чужда все за мене е земята,
Где ли нѣвга ще разказвамъ тихо
Приказка за нея тжжна, дѣлга?

Странникъ бродя съ мисъль, що се губи
Низъ далечнитѣ звезди въ безкрай,
Где ли е родината ми свидна?
Какъ тжгувамъ азъ до днесъ за нея?

Странникъ съмъ дошълъ отъ свѣтъ безкраенъ
Въ паметъта за него — смѣтенъ споменъ . . .
А душата ми катъ птичка въ клетка
Слѣнчеви простори все бленува.

Ж А Ж Д А

Ти не ме напусна вече,
Моя спѣтница неволна,
Тамъ въ пустинята те срещнахъ,
Богъ ли дружба ни предрече?

Изморени въ путь безкраенъ,
Ний вървиме съ тебъ години,
Съ тебе, моя жажда вѣчна,
Диримъ Извора незнаенъ.

Нейде се оазисъ мѣрне —
Ний закрачимъ съ бодри стѣлки,
Че у насъ надежда блесне,
Жаждада моя, — само капки!

Загадъчни явления

Предсказателен сън

Майка ми бѣше въ Рилския манастиръ. Азъ бѣхъ самичъкъ у дома си въ София. Сънувамъ, че майка ми се е върнала и звъни на вратата. Азъ ставамъ, отварямъ прозореца, поглеждамъ въ двора и я виждамъ между дърветата предъ вратата. Непосрѣдствено следъ този сън се звъни. Ставамъ, преповтарямъ всичко това, което видѣхъ на сън: отварямъ прозореца, виждамъ майка си на двора на сѫщото място между дърветата, както я видѣхъ на сън.

Документи, намѣрени по необикновенъ начинъ

Едно лице въ София се преселва отвѣдъ. Домашнитѣ му търсятъ много важни документи и не могатъ да ги намѣрятъ. Всички сѫ много загрижени, понеже документитѣ сѫ отъ голѣмо значение.

Г-нъ К. Д., приятель на покойния, сънува, че покойникътъ му казва: „Документитѣ сѫ на тавана на еди-кое си място“. Следъ провѣрка се оказва, че тѣ сѫ наистина тамъ.

Само заминалията знаелъ, кѫде сѫ документитѣ.

Усѣтливостъ.

Ю. разказва:

Азъ бѣхъ 17-годишенъ. Отъ село отивамъ на Бургаскитѣ бани, за да взема родителитѣ си, които сѫ тамъ на лѣчение. Разпрегнахъ колата, настанихъ конетъ и отидохъ да търся родителитѣ си. Не знаехъ, въ коя стая сѫ. Нѣмаще и кого да питамъ, понеже бѣше къмъ 2 часа следъ обѣдъ и всички бѣха на почивка. Въ долния етажъ бѣха наредени около 70 стаи една до друга. Въ горния етажъ сѫщо. Тръгнахъ покрай стантѣ на долния етажъ и като извѣрвѣхъ около 30 врати, нѣщо ми каза да се сира и да чукамъ. И каква бѣше изненадата ми, когато видѣхъ родителитѣ си въ сѫщата стая. Тѣ ме попитаха: „Кой ти каза, кѫде сме?“

О Т З И В И, В Е С Т И, К Н И Г О П И С Ъ

Фотография на мисълта

Въ Невробиологичния институтъ при Салпетриерата въ Парижъ е инсталиранъ единъ удивителенъ апаратъ, съ който може да се фотографира човѣшката мисъл. Видѣтъ му напомня апаратите, съ които си служатъ за аналогични цѣли въ Америка.

Наистина, човѣшкиятъ мозъкъ работи като предавателенъ радиоапаратъ; той излъчва електрични вълни съ извѣнредно слабъ волтажъ (една стохилядна отъ волта), който обаче може да се засили посредствомъ радио-лампи и да се регистрира.

При абсолютенъ покой, подъ червено освѣтление, мозъчното излъчване се изразява въ права, равномѣрна линия. При най-слабо напрежение, предизвикано било отъ внимание, било отъ вълнение, линията внезапно си измѣня посоката, приема различни форми споредъ това, дали чувствата сѫ били силни или слаби. Радостъта, страхътъ, ужасътъ, всѣка човѣшка мисъл си иматъ опредѣлена форма на вписване.

Въ великолепно уредената лаборатория за невробиология въ Салпетриерата въ Парижъ, кѫдето се разполага съ много личности, върху които могатъ да се правятъ опити, учениятъ почватъ да проникватъ въ свѣта на мисълта — областъ, въ която остава да се правятъ още много открития.

Нѣкои интересни данни на новата астрономия

Човѣкъ съ нормално зрение може да избери на небосклона съ просто око не повече отъ 7,000 звезди. Но съ телескопъ могатъ да се изброятъ не по-малко отъ 100,000 звезди. Съ помощта на съвременната фотография е възможно да се направятъ снимки на звездния свѣтъ. Звездната картина се хвѣрля въ лещата на грамаденъ телескопъ върху рефлектора и така се фотографира цѣлия небосклонъ. По този начинъ могатъ да се установятъ поне 3 милиарда звезди (слънца). Нашето слънце е много по-малко въ сравнение съ другите и излъчва много по-малко свѣтлина. Звездитъ на нашата собствена звездна система сѫ включени въ едно пространство, което има формата на единъ съвръшено плоскъ часовникъ. Свѣтлината споредъ Шаплей се нуждае отъ 200,000 свѣтлинни години, за да изходи нашата звездна система отъ единия до другия край.

Вънъ отъ нашата звездна система спиралните мъглявости „Месиеръ 31“ и „Месиеръ 33“ сѫ отдалечени една отъ друга около 900,000 свѣтлинни години. Диаметърътъ на спиралната мъглявостъ „Месиеръ 31“ е около 46,000 свѣтлинни години, а на „Месиеръ 33“ — на 150,000.

Подържа се, че всъка една от тия мъглияости съдържа милиони звезди, които, сръдно взето, съ по-голъми от нашето слънце. Може да се приеме съ доста голъма положителност, че всъка една от хиладите голъми спирални мъглияости образуват, всъка за себе си, огромни звездни системи, които се намиратъ на грамадни, неизмърими разстояния отъ насъ. Свѣтлината, която иде до насъ отъ тия звезди, е имала нужда, може би отъ 20, 50 или сто милиона години, за да достигне до насъ.

Слънчеви лжчи. Музика, движение и говоръ отъ Учителя. София, 1942. Стр. 32, голъми осмини. Цена 25 лева.

Това издание съдържа новите ритмични упражнения, които миналото лѣто се играха за пръвъ пътъ на Изгрѣва. Книгата е раздѣлена на три отдѣла. Първиятъ отдѣлъ съдържа музиката на новите упражнения. Вториятъ отдѣлъ съдържа принципите, а третиятъ отдѣлъ дава подробното имъ описание, придруженено съ четири фигури.

Тия упражнения, наречени „Слънчеви лжчи“, заедно съ паневритмията и съ проникването на новите идеи въ живота ще има да играятъ важна роля за повдигането на човѣчеството.

„Слънчеви лжчи“ съдържатъ въ себе си идеите на новата култура. Съ музика, движение и говоръ тѣ представятъ онзи велиъкъ моментъ на пробуждане и освобождение на човѣшката душа, нейното просвѣтление и озарение отъ великата идея на любовта като единичка сила, която може да покаже пътя на новата култура и като единичко срѣдство за разрешение на всички противоречия, които издѣлно раздрусватъ днешния животъ.

Тѣзи упражнения иматъ въ себе си силата да преобразятъ тия, които ги изпълняватъ. Съ своята музика, движение и говоръ тѣ иматъ силата да събуждатъ великото, божественото, което се крие въ глубините на всъка човѣшка душа! Ето защо, тѣ ще бѫдатъ ценно срѣдство отъ голъмо възпитателно значение.

Тия упражнения преди всичко укрепяватъ физически тѣлото и събуждатъ къмъ дейността спещите сили и заложби на ума, сърдцето и волята. Тѣхното въвеждане въ училищата и въ обществото на възрастните е необходимо, за да се влѣе нова свѣтла струя въ днешната култура. Тия упражнения ще допринесатъ за създаване на новите хора — строители на единъ новъ красивъ свѣтъ!

Една малка разходка. Битови картини. Отъ Теофана Савова. Стр. 32. 1942. Цена 5 лева. Доставя се отъ книгоиздателство „Братство“ — Севлиево.

Много нѣща правятъ ценна тая малка книжка. Преди всичко стилътъ е оригиналъ: отривистъ, цвѣтистъ, образите съ пълни съ живота и топлотата на една дълбоко чувствуваща душа. Въ красиви картини е разкрито богатството въ духа на народа и поетичното, което прониква и най-малкото явление въ природата. Нѣщата се рисуватъ така, както се представятъ на една душа, която въ преходните форми вижда изразъ на една вѫтреща красота. Тая книжка ни учи да гледаме по новъ начинъ на всичко, което ни заобикаля.

Три приказки, за млади и стари. Отъ Любомиръ Лулчевъ. Стр. 36. 1942. Цена 5 лева. Доставя книгоиздателство „Братство“ — Севлиево.

Du Maître.

L A V I S I T E D E L' A M O U R

Il y a un conte où l'on dit qu'il existait quelque part un royaume des pauvres. Tous les habitants de ce royaume étaient dans une extrême pauvreté et habitaient des cabanes où l'hygiène faisait entièrement défaut. Ils ne s'occupaient que de faire la chasse aux lièvres, aux oiseaux et à d'autres animaux et ne s'adonnaient ni à l'agriculture, ni au jardinage, ni à nul autre métier. Avec le temps les animaux diminuèrent, ils commencèrent à disparaître et tous s'attendaient à devoir bientôt mourir de faim. Mais voilà qu'un sage vint dans leur royaume, et il s'étonnait de les voir vivre de cette manière. Les malheureux lui disaient que tel était leur sort. Il leur fit comprendre que s'ils l'écoutaient, il leur apprendrait des choses qui les mettraient en état de changer complètement leur destin. Il leur apprit à labourer, à semer, à planter des arbres fruitiers, à cultiver des légumes. Tous devinrent végétariens. Comme il était instruit, il ouvrit aussi des fabriques où l'on préparait une matière transparente dont il leur fit construire des habitations saines qui laissaient pénétrer la lumière de toutes parts. Et ainsi ce sage réussit à transformer la vie de ces pauvres gens qui vécurent dès lors dans la prospérité et la joie.

Un tel changement se produit lorsque l'amour visite l'homme. Dès que l'amour le visite, et s'il lui donne la possibilité de se manifester dans sa vie, son corps rajeunit, son cœur s'ennoblit, son intelligence s'éclaire, il se laisse véritablement guider par la raison. Une transformation s'opère tant dans sa vie extérieure que dans sa vie intérieure. Il y a des gens qui craignent l'amour vu qu'ils le prennent comme une cause de souffrances. Il y a en effet un amour qui apporte des souffrances, mais ce n'est pas de cet amour que nous parlons. L'amour se manifeste par degrés. Si l'on fait passer un courant électrique de faible intensité par le corps d'un homme celui-ci mourra. Si l'on fait passer un courant d'une plus forte intensité cet homme se sentira plus frais et mieux disposé. Et lorsque le courant de l'amour passe par un homme, un changement complet se produit en lui. Les gens que l'amour a visités se distinguent des autres en ce sens qu'ils sont contents de tout. Quoi qu'ils fassent, quelle que soit la manière dont les autres se comportent envers eux, ils sont contents. Et qu'ils mangent qu'ils travaillent, qu'ils souffrent, ils sont reconnaissants. Combien y en a-t-il au monde dont l'âme reconnaissante soit prête à remercier ? — Il y a maintenant en général une révolte intérieure, un mécontentement; chacun se plaint, trouvant qu'il lui manque ceci ou cela. L'homme que l'amour a visité est content, et peu importe où il passe, le contentement et la reconnaissance se trouvent en lui. Il laisse une bénédiction partout où il entre; les hommes et la nature l'écoutent. Si nous recevons et manifestons l'amour, tout s'arrangera dans notre vie et nous ne serons privés de rien. Si nous n'observons pas ses lois, nous rencontrerons une foule d'obstacles, de diffi-

cultés. Nous penserons alors que c'est à notre passé qu'est dû cet état de choses: nos aïeux et bisaïeux nous ont laissé cet héritage. Si nous nous soumettons à ses lois, l'amour est à même de tirer parti de notre passé. Celui qui accepte l'amour peut arriver à tout. Il a toutes les possibilités de réussir. Quelqu'un peut vouloir devenir roi ou quelque philosophe éminent ou quelque célébrité dans le monde. Mais désirer être la personne la plus en vue ou la plus riche au monde, c'est de la convoitise. L'amour a aussi le pouvoir de satisfaire ce désir, mais l'homme est-il prêt, avec tout ce qu'il possède, de venir en aide aux autres? Pourquoi ne demande-t-il pas à devenir médecin pour trouver comme tel le remède au moyen duquel on guérirait la lèpre, ou la tuberculose ou la syphilis, afin d'être utile à l'humanité? Pourquoi n'étudie-t-il pas la loi d'après laquelle naissent en nous de claires pensées, des sentiments et des actions nobles? Pourquoi ne souhaite-t-il pas être bien portant, bon, pour qu'il porte la bonté partout où il dirige ses pas? Pourquoi ne s'attache-t-il pas à étudier la loi par laquelle nous viennent tous les biens dans le monde?

Quand nous voudrons quelque chose dans le monde, suivons l'exemple que nous donnent les enfants. Un enfant demandera de l'argent pour s'acheter un peu de pain ou quelque fruit. Si c'est un garçon, il cherchera aussi à s'acheter un petit cheval; si c'est une fille — elle préférera une poupée. Si l'on prend un billet de loterie, on veut gagner des millions. Pourquoi veut-on devenir si riche? L'amour de l'argent est le lien qui lie l'homme à la mort. On cite l'exemple d'un richard anglais qui était allé dans la chambre du souterrain où il gardait ses trésors et avait par mégarde laissé la clef dans la serrure, mais du côté extérieur. La porte se referme, et le voilà seul, sans espoir de sortir de cette horrible situation, et il mourut là de fiam au milieu de ses richesses. Il avait laissé une lettre dans laquelle il disait qu'il était prêt à donner la moitié de sa fortune à celui qui lui apporterait un morceau du pain. Il meurt et n'est cependant pas prêt à tout sacrifier. Il retient la moitié pour lui afin d'être assuré dans l'avenir. Impossible de s'assurer soi-même. Il n'y a pas de sécurité en dehors de l'amour. La nature donne tout à l'homme mais elle prend également tout. Les gens de l'amour sont prêts à tout sacrifier sans rien retenir pour eux. Quand l'amour nous demande quelque chose, donnons tout, parce que les biens qu'elle nous a préparés sont innombrables. Soyons prêts à faire tous les sacrifices pour l'amour. En parlant de sacrifice, nons n'entendons pas qu'il soit nécessaire de mourir, mais de faire ce qui est pour notre bonheur et pour le bonheur des autres. Le monde ne peut être renouvelé sans l'amour.

Ce qu'il y a de plus raisonnable dans le monde, c'est l'amour. Le monde de la raison repose sur l'amour. L'homme ne peut être raisonnable si l'amour ne brûle pas dans son cœur. Il ne peut être fort s'il n'a pas d'amour. L'amour a le pouvoir de tout transformer. La lumière, la chaleur, la science, l'art, la beauté, tout ce qui fait le charme de la diversité dans le monde est dû à l'amour. Les choses dénaturées, qui existent aujourd'hui, sont venues plus tard, par suite de la violation des lois de l'amour. Lorsqu'on pèche, on perd son intelligence, sa bonté. Nous devons nourrir notre intellect de savoir, notre cœur — d'affection, de bonté, pour que l'amour puisse agir en nous.

Tâchons de comprendre comment se manifeste l'amour. Apprenons à aimer C'est toute une science que de savoir comment aimer. Jusqu'à

présent, nous n'avons pas compris l'amour. Nous vivons dans un monde négatif et c'est à partir d'aujourd'hui que nous étudierons l'amour. Nous devons nous défaire de nos anciennes manières de le comprendre, où nous prenions pour l'amour ce qui ne l'était pas. Le Christ vint dans le monde et manifesta l'amour. Il dit: "Si l'on te frappe sur une joue, présente aussi l'autre. Si l'on te prend ton habit de dessus, donne aussi celui de dessous". Seulement l'homme qui a l'amour peut accomplir cette loi. Il peut donner et pardonner. Nous serons d'abord les serviteurs de l'amour qui entre dans le monde, pour devenir ensuite ses disciples aimés. Quand viendra l'amour, les maladies, les malentendus disparaîtront. Les écoles, les églises, les familles, tout sera idéal. Les conditions chargeront sur la terre: l'air sera plus pur, il y aura une grande fertilité, les meurtres n'extinctionront plus. Chacun sera content et verra des frères dans tous les hommes. On cherchera à connaître la nature et on l'étudiera.

Savoir comment aimer est une des plus belles choses. Lorsque nous aimons une personne, nous sommes prêts à faire quelque chose pour elle. Si elle est malade, nous souhaiterons au nom de l'amour qu'elle se rétablisse. Si elle est ignorante — qu'elle s'instruise. L'amour donne toujours quelque chose de réel. Celui qui nous aime nous donnera ce dont nous avons besoin. Si nous avons faim, il nous donnera du pain. Si nous nous sentons faibles, il nous donnera de la force. Il faut savoir que l'amour ne vient pas seulement par une personne. Quand il se montra à nous par différentes personnes il nous apporte différents biens. Un musicien qui nous aime fera pénétrer en nous le goût de la musique. Si un savant nous aime, c'est le savoir qu'il nous rendra attrayant. L'amour donnera à chacun ce qui lui est indispensable. Réjouissons-nous de ce qui nous est donné et réjouissons-nous de même de ce qui est donné aux autres. Réjouissons-nous du sourire brillant dans les yeux de toute personne connue ou inconnue qui nous regarde. Réjouissons-nous à la vue d'une fleur épanouie dont le parfum vient vers nous. Réjouissons-nous de nous sentir réchauffés par le soleil. Réjouissons-nous lorsque souffle le vent. Réjouissons-nous de tout ce qui se passe sur la terre parce que l'unique et éternelle loi dans le monde se manifeste en chaque chose et de toute manière.

Редакцията доставя книгите:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
от ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВЪТНИТЕ ЛЖЧИ

от А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Открита е подписка за
ШЕСТНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА
на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**
която почна отъ януарий 1942 година

Абонаментът остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своите читатели подрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своите абонати. Нека тъй не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своите приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посътът едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тъхниятъ трудъ не ще отиде напразно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бѫдещата култура на братството между човѣците. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новия идеи, които Сънятъ така обилно пръска; спомага за изграждане на новия свѣтъ на справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се пращатъ чрезъ пощенска чекова сметка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бѫде придружавана съ
писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boite postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.